

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Soliditate Virtutis In Religioso Societatis Jesu requisita
Considerationes R. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu**

Druzbicki, Kaspar

Coloniæ, 1721

Consid. 20. Quòd solida virtus enervetur minimorum contemptu, & sui
reputatione seu amore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60934)

aliquando quietem, ut instauret suam diminutionem, ut confirmet suam fatigationem, ut solidet suam vivacitatem, ut circumspiciat suam zelando rationem, & utilitatem, ut habere possit perseverantiam.

CONSIDERATIO XX.

Quòd solida virtus enervetur minimorum contemptu, & sui reputatione sive amore.

Nervatur adhuc solida virtus, minimorum contemptu. Minimorum contemptus includit

1. Observationis Regularum, quæ parvæ & ad substantiam perfectionis non videntur pertinere, neque culpam gravem involvere, neglectum.

2. Includit neglectum consuetudinum receptarum, esto non præceptorum in Religione, ut sunt consuetudines in sumendo cibo, in petendo lecto, in serviendo sacro &c. quæ recepta sunt ut laudabilia; & ea olim in Tyrocinio nobis proposita sunt, ut servanda, tamen de eis observandis nulla exstant imperia, & super ea non admodum excubat Majorum vigilantia.

3. Includit neglectum consuetudinum bonarum piarum privatarum, & unicuique olim aut placitarum & delectarum, aut etiam servatarum in multis & quotidianis actionibus suis. Quas con-

suetudines in actionibus servari nemo jubet, nemo prohibet; si tamen servantur, non absque lucro spiritus, non absque profectu virtutis fiunt: si non servantur, & spiritus & virtutis lucra non habentur, & à bene operando desuescitur. Tales sunt v.g. observationes illæ, quas quis surgens è lecto, quas orationem inchoans, quas examen ingrediens, quas studia ingrediens, quas sacrum, horasve dicturus, quas confessiones auditurus, quas domo egressurus &c. facere vel solebat, cum fervebat; vel facere posset, si fervere vellet. Hæ reculæ modicæ videntur, si singulatim spectantur; sed si in cumulum omnes colligantur, & quotidie à devota mente observentur, dici aliter non potest, quàm quòd messem facerent magnam observanti, damnum ingens negligenti.

4. Includit neglectum circumstantiarum & perfectiuncularum minutarum, in operibus quotidianis: quando scilicet tantum fiunt, ut fiant, ut usui satisfiat, quia fieri mos vel imperium est, serviliter ob pænæ metum, vel politicè, honestatis naturalis imperio, non ex spiritu & caritate & disciplinæ atque perfectionis amore.

5. Includit neglectum à Deo immissarum inspirationum & instinctuum ad observantias & exercitationem virtutum, fugamve vitiorum. quâ de re alibi actum est, hinc nihil opus est repetere.

6. Includit neglectum minimarum culparum, nec culparum solum, sed etiam imperfectionum tantum, quas ideo committimus, quia parvas putamus, & nihili facimus, neque earum evitatio-

nem

nem multum perfectioni obesse consideramus: ut est, ad pulsum campanæ literâ imperfectâ non obedire, non compositis manibus incedere, &c, res compositas in cubiculo non habere & mundas &c.

7. Includit contemptum minimarum occasionum proficiendi in virtute, se v. g. humiliandi, aliquid patiendi, alicui caritatem exhibendi, pro aliquo officium supplendi, obediendi, se affligendi atque confundendi; curiositatem sensuum, iudicium, voluntatem, amorem proprium vincendi, alios non censurandi, sine causa non loquendi vel aliquid non cognoscendi: quarum rerum assiduæ occasiones sunt in vita communi, sed non perinde sunt assiduæ observationes & aucupationes; vix enim quis ea sentit, quis observat. Ah utinam non sit, qui etiam ea & ipse observare contemnat, & alium observantem rideat ridendumve propinet!

8. Includit contemptum minimarum rerum & personarum; non contemptum illum gravem, qui gravis culpa sit, sed leviolem, & magis neglectum vocandum: ut quando rebus, esto non pretiosis, non tamen parcimus, non eas servamus, malè jacentes non meliùs componimus, & paupertati in minutis non prospicimus, in reliquiis candelarum, pannum, vestium &c. Item quando personarum delectum habemus, nec parem honorem humanitatemve aut obsequium præstamus, parem licet fortè merentibus: sed quia ille notus, hic ignotus; ille prodesse posse putatur, ab hoc nihil speratur; ille ve-

teranus, hic novus; ille dignitate quadam externa præditus, hic contemptibilis formæ, staturæ, vestis; ille sacerdos, hic coadjutor &c. Hoc delectu non laborat perfectus: quia scit minimos curæ esse Deo, & fratres Christi vocari à Christo, & eis præstita sibi imputari à Christo: &c. Immò perfectus ad tales, qui specie abjecta sunt, festinat; illos, ad quos accurrunt omnes, omnibus relinquit; ad hos quos nemo curat, ipse accurrit, *& cum simplicibus sermocinatio ejus.*

Horum minorum cura, non est, in vita spirituali, minima; immò hæc cura, non est nisi cum virtute solida connexa. Habet enim difficultatem maximam, nec nisi magnâ virtute superabilem. Difficultas hujus curæ hæc est, quia difficillimè ista curantur, quæ difficillimè sciuntur, & adhuc difficilius, scita, magni æstimantur, quia ob suâ exiguitatem contemptibilia cum appareant, magni æstimari non nisi ab illuminato corde possunt; curari autem, & non negligi, non nisi à fervente voluntate, & efficaci ac lata atque solida virtute valent.

Horum ergo minimorum cura, est virtus & perfectio maxima; ut non immeritò Sanctus Chrysostomus pronuntiaverit, quòd in minimis sit perfectio; quia revera sine minimis non est perfectio. In hac curâ quales sumus nos, quàm multa quotidie, defectu hujus curæ, lucra perdamus, in quantis quotidie defectibus inveniamur, acriter quisque nostrum dispiciat, & omni, quâ meliori ratione poterit, emendationem, hoc est, minimorum curam proponat.

Ener-

Enervatur præterea Virtutis soliditas superbiâ, & suû quâdam reputatione aut amore, atque appreciatione & complacentiâ. Quæ res plus quàm nota est, nec indiget longâ non dico tractatione, sed etiam consideratione. Perfectus enim longissimè abesse debet à superbia & suû amore. Neque tamen ullus status est, cui plus, cui pertinaciùs, cui doliùs insidietur, perniciosiorâque minetur amor suû & superbia, quàm est status perfectorum: adeò, ut nulla sit eis pugna magis gravis, nulla magis timenda, nulla magis scienda, & in usu habenda, atque cum superbiâ. Et perfectorum quidem esset proprium, ita perfectos esse, ut superbiæ vitium possint non timere, immò ita, ut nullum vitium minùs, quàm superbiæ deberent timere; tamen secùs evenire certum est, & maximum periculum maximè perfectis, ab altitudine diei & à Dæmonio meridiano, hoc est, à superbia creari notorium est. Quo in passu nihil post Dei gratiam homini suffragari potest meliùs quàm suûmet germana cognitio, & ex cognitione necessariò consequens vera atque justa suû æstimatio, hujùsque æstimationis perpetua ob oculos suos propositio, & practica ubique ejusdem applicatio, & ad omnes superbiæ, complacentiæ, vanæque gloriæ motus & assultus objectatio. Quisquis in sui nihili abyssis bene versatus, bene vagatus, bene peritus est; quisquis novit suum esse, esse non esse, suum posse esse non posse, suum valere esse non valere, suum habere esse non habere, suum sufficere esse deficere, suum mereri esse non mereri, suum bonum esse malum, suum verum esse

esse falsum, suam feracitatem esse sterilitatem, suum fructum esse peccatum, suam vitam esse mortem, suam beatitudinem esse miseriam, suam lucem esse tenebras, suam sapientiam esse stultitiam, suam prudentiam esse errorem, suam sanctitatem esse malitiam, suum honorem esse contemptum, suum meritum esse supplicium, suam laudem esse confusionem, suam possessionem esse nihil de suo, omnia de alieno esse & habere, omnia alteri debere, totum alienum esse, suam existentiam esse non existere, & ad non existendum continuò tendere atque ruere, & pondus in præceps ruinamque suam esse: hæc, inquam, quisquis novit, & in veritate novit, is superbire, is se amare & reputare, & appetiari non novit. Similiter quisquis novit Deum esse fontem sui esse, ex Deo se habere quod habet, posse quod potest, agere quod agit, mereri quod meretur, manere quod manet, cogitare quod cogitat, moveri quod movetur, velle quod vult, durare quod durat; quisquis novit, non solùm gratiam & supernaturalia bona gratiæ esse sibi à Deo, sed etiam naturam ipsam suam, omniâque naturalia bona sibi non debita esse, sed gratis donata, & proinde ipsam quoque naturam suam sibi esse gratuitam atque gratiam; quisquis novit, se magis Dei esse quàm suum, magis Deo esse quàm sibi, imò totaliter Deo, nullatenus sibi, nec propter se; magis Deo subesse quàm sibi, magis, imò totum ex Deo posse & agere, ex se autem nihil posse nihilque facere; quisquis novit, etiam libertatem suam esse Dei servam; etiam cùm liberè aliquid vult,
illud

illud liberè magis Dei, pluribusque nominibus Dei esse, quàm suum suæque libertatis; ipsum consensum suum in bonum aliquid, Dei magis quàm suum esse, Deoque deberi, non ipsi, etsi non sine ipso; quisquis novit, id, quòd bonum aliquid & rectum novit, appetit, eligit, facit, perficit, persequitur, perseverat, quòd occasionem, quòd potestatem, quòd actum ipsum habet, hoc totum ex Deo esse, Dei esse, & magis hominem per Deum, quàm hominem per se habere; quisquis novit, quòd bona ei sint dona Dei, & quòd merita ejus sint gratiæ Dei, & quòd, dum merita homini præmiis rependit, dona sua coronet Deus; quisquis novit, quòd ad omne bonum suum, nihil ampliùs afferat homo de suo, quàm quòd aut impediatur Deum, ne illud per ipsum faciat Deus, aut si non impedit, ex se tamen aptus sit impedire, nisi gratiã suã pondus illud ejus ad impediendum sublevet & superet, impediaturque Deus; quisquis novit, quòd ad omne bonum suum, nihil de suo afferat homo, nisi quòd ille sit, aut per quem omne bonum ejus faciat Deus, aut qui cum Deo faciat bonum, quod tamen non sit ex homine ipso, sed ex Deo, quòdque det illi Deus, ut ille cooperetur Deo, det, inquam, non tantùm esse hominis cooperantis, non tantùm virtutem cooperandi, sed etiam actum ipsum cooperationis, quia omnium istorum est autor primus Deus; Hæc, inquam, quisquis novit, & in veritate novit, & experimentaliter atque practicè & applicativè novit, is superbire, is se amare, is se reputare & appretiare, non novit. *Quid enim habes*

habes ô homo quod non accepisti, qui & te ipsum, & omne tuum posse accepisti, & insuper ipsam etiam acceptionem accepisti? Quid ergo gloriaris quasi non acceperis? Quid superbis, non dico, terra & cinis, sed nihil & abyssus nihili? Quid tam tuum ô homo, quàm tu? sed rursus quid tam non tuum, quàm tu, si alicujus est totum id, quod es? An autem totum alicujus sit, quidquid es, nega, & ignora si potes, certè saxa docebunt te confessionem istam, & retundent superbiam tuam, & dicent tibi: Ipse fecit nos, & non ipsi nos, in ipso vivimus, movemur, & sumus: in ipso omnia constant, sine ipso factum est nihil.

O duo niduli, è quibus nunquam contemplatio humana evolare debeat: Nihilum meum, & Deus meus. Ex me nihil sum quod sum; ex Deo sum, quidquid sum. O quis det in his nidulis mori! ô quis det in hisce abyssis duabus immergi, ætatem perdere, immori! Miseri nos, qui alia omnia discimus, & hæc negligimus; miseri nos, qui dum alia cognoscimus, hæc cognoscere desinimus; & dum in aliis subtiliter speculativi sumus, in his stupidissimè cæcutimus, immò quod majus ac mitius miseriusque est, etiam dum hæc ipsa subtiliter atque argutè & solidè de humana insufficientia, de gratiæ necessitate, de Deo Prima causa primòque efficiente indagamus, disputamus, enucleamus, concludimus, penetrativè scimus, ex horum ipsorum cognitione, de horum ipsorum cognitione cæcutimus, hoc est, superbumus ex cognitione vilitatis nostræ; ad reputationem nostræ ex cognitione illa
sustol-

sustollimur, fitque nobis lux nostra tenebræ, & dies nostra nox nobis efficitur. At non ita magisterium tuum currit ô Deus, neque in tenebras cognitio tua desinit, cum illam donas, illuminat illa, sed simul & humiliat: humiliat; sed simul in se sustollit, ut homo cognoscens se, contemnat se & desperet de se, desperando autem de se, convertatur ad sperandum de te, & invocandum te. contemnendo se, totus convertitur ad exaltandum in omnibus te: odiendo se, convertitur totus ad amandum te toto se; accusando se convertitur ad confitendum tibi & laudandum te: nihil tribuendo sibi, omnia attribuit, & pro omnibus gratias reddit tibi & sic ad liberalitatem in se provocat te, nihilque inveniendo apud se, omnia quærit & invenit apud te, & fit dives in omni gratiâ, non de suo sed de tuo, gloriaturque securus & præsumit, non in se sed in te. Hoc est magisterium tuum Deus, quod nos humiles non facis, quia sumus; sed esse nos ostendis nobis, ut sciamus & fateamur, & in confusione faciei, in confessione nostri nihili ambulantes, usque ad te sufficientiam & plenitudinem nostram ascendamus, & de plenitudine tua accipiamus. Joan. 1. 16. atque te solum ex omnibus, præ omnibus, per omnia magnificemus, superbiam ignoremus, tibi fideles simus.

Ab hoc Magisterio qui scientiam perfectionis inchoat, ab hoc fundamento qui domum virtutis ædificat, is securè potest erigere quantamlibet fabricam celsitudinis, quia inchoavit à fundamento humilitatis. Qui secus ædificat, ruinam ædificat.

Baby-

Babylonem ædificat, infernum ædificat, nec miretur; superbiam enim ædificat, superbia autem cæcitas & ignoratio est; tribuit sibi quod non deberet sibi tribuere, sed Deo; magnificat se in eo, in quo magnificandus erat Deus; complacet sibi, in quo complacendum erat Deo; proprium suum facit, quod est proprium Deo, aut saltem commune illi cum Deo, minùs autem illi quàm Deo. Inde superbia statim mendax est, statim & furax, rapax, & injusta: rapit enim sibi quod est Dei; mentitur suum quod est Dei: in super blasphema est, quia negat Dei esse quod est Dei: negat autem, quia sibi appropriat. Denique in Idololatriæ malitiam degenerat, quia complacet sibi in se, quod facere debuit in Deo; facit se fontem suū esse, quod est proprium Deo; immolat sibi laudem & gloriam, quæ est propria victima soli Deo. Hæc est malitia superbiæ, ob quam non immeritò nihil illi potest esse commercii cum Deo, & cum omni Dei servo.

Hæc meditare serve Dei, in his esto, quia hîc sapientia est, quam qui ignorat, superbus est: si superbus est, jam quò ultrà pereat, non habet; quia perditione ipsâ pejor superbia est, mater namque perditionis est.

